

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 301/2015-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti EVPÚ a. s., Trenčianska 19, Nová Dubnica, zastúpenej advokátom JUDr. Miroslavom Kopčanom, Medňanského 17, Trenčín, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12, čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžz 3/2013 z 21. mája 2014, ako aj jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti EVPÚ a. s. o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. septembra 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti EVPÚ a. s., Trenčianska 19, Nová Dubnica (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12,

čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžz 3/2013 z 21. mája 2014 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“), ako aj jemu predchádzajúcim postupom.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka uzatvorila s výrobcou fiškálnych tlačiarňí [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „výrobca tlačiarňí“), zmluvu, na základe ktorej vykonala skúšky a posúdila zhodu vlastností predložených typov výrobkov (fiškálnych tlačiarňí) s požiadavkami technických noriem. Výsledkom tohto procesu bolo vydanie certifikátov č. [REDAKOVANÉ] z 10. mája 2011 a č. [REDAKOVANÉ] z 12. októbra 2011 (ďalej len „certifikáty“). Na základe žiadosti Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky sťažovateľka vydala 20. augusta 2013 rozhodnutia č. [REDAKOVANÉ] a č. [REDAKOVANÉ] o zrušení certifikátov. Odvolania výrobcu tlačiarňí (ktorý svoju podnikateľskú činnosť ukončil 31. augusta 2013) proti rozhodnutiam o zrušení certifikátov boli sťažovateľke doručené 11. septembra 2013. Na základe sťažnosti výrobcu tlačiarňí bol u sťažovateľky vykonaný mimoriadny dohľad Slovenskej národnej akreditačnej služby, ktorá v súhrnnej správe z 20. januára 2014 konštatovala, že sťažovateľka konala v súlade s certifikačnými požiadavkami. Dňa 24. februára 2014 bol sťažovateľke Krajským súdom v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) doručený na vyjadrenie návrh na začatie konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy podaný výrobcu tlačiarňí proti sťažovateľke vedený pod sp. zn. 11 S 33/2013. Konanie bolo na základe späťvzatia návrhu zastavené.

Sťažovateľke bolo 7. júla 2014 od výrobcu tlačiarňí doručené „*Oznámenie záväzného právneho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky*“ spolu s prílohou – rozsudkom najvyššieho súdu, v ktorom najvyšší súd uviedol, že rozhodnutia sťažovateľky č. [REDAKOVANÉ] a č. [REDAKOVANÉ] o zrušení certifikátov sú nulitné, a teda tieto certifikáty zrušené neboli. Išlo o konanie vedené najvyšším súdom pod sp. zn. 10 Sžz 3/2013 iniciované výrobcu tlačiarňí proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej moci.

Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd v namietanom rozsudku ako jediný relevantný predpis, ktorý vo veci aplikoval, uviedol zákon č. 264/1999 Z. z. o technických požiadavkách na výrobky a o posudzovaní zhody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o technických požiadavkách“) a dospel

k záveru, že zrušenie certifikátov sťažovateľkou sa dotýka práv fyzických alebo právnických osôb a autorizovaná osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie v týchto prípadoch, má postavenie správneho orgánu s tým dôsledkom, že sa na toto konanie vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Toto posúdenie právnej veci najvyšším súdom je podľa sťažovateľky arbitrárne a nemá právny podklad v právnom poriadku Slovenskej republiky.

Sťažovateľka v sťažnosti poukázala na príslušné ustanovenia zákona č. 505/2009 Z. z. o akreditácii orgánov posudzovania zhody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o akreditácii“), zákona č. 71/1967 o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), ako aj nariadenia (ES) č. 765/2008, z ktorých vyplýva, že sťažovateľka ako akreditovaná osoba nie je správnym orgánom, pretože jej zákon nepriznal oprávnenie rozhodovať o právach, právom chránených záujmoch a o povinnostiach fyzickej alebo právnickej osoby v oblasti verejnej správy. Činnosť akreditovanej osoby je táto oprávnená vykonávať ako podnikateľskú činnosť. Autorizácia je rozhodnutím o poverení podnikateľa alebo inej právnickej osoby na vykonávanie posudzovania zhody.

V súvislosti s postavením akreditovanej a autorizovanej osoby v procese posudzovania zhody elektronických registračných pokladníc sťažovateľka uviedla, že je potrebné rozlišovať medzi požiadavkami kladenými na výrobok v etape pred uvedením na trh a v etape pred začatím používania. V prvej etape musí výrobok spĺňať požiadavky vyplývajúce zo zákona o technických požiadavkách a jeho dvoch vykonávacích predpisov, pričom do tohto procesu posudzovania zhody autorizovaná osoba v zásade nevstupuje. Po uvedení výrobku na trh, ale ešte pred začatím jeho používania musia byť splnené požiadavky vyplývajúce zo zákona č. 289/2008 Z. z. o používaní elektronickej registračnej pokladnice a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o elektronickej registračnej pokladnici“), čo preveruje akreditovaná osoba. Ak výrobok spĺňa tieto požiadavky, akreditovaná osoba vydá certifikát o ich splnení.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že najvyšší súd vo svojom rozhodnutí dospel k nesprávnemu záveru o aplikácii zákona o technických požiadavkách v danom prípade, avšak „Zo zákona č. 289/2008 Z. z. nevyplýva ani nepriamo, že na otázky neupravené týmto zákonom sa má vzťahovať zákon č. 264/1999 Z. z., čo ani nemôže, pretože zákon č. 264/1999 Z. z. nepredstavuje v problematike úpravy posudzovania zhody všeobecnú právnu úpravu, ale naopak osobitnú právnu úpravu. Takisto treba zdôrazniť skutočnosti uvedené v bode 2, a síce to, že ide o dva samostatné režimy (dva samostatné právne predpisy), ktorým výrobok podlieha. Dokument označený ako certifikát je dokument vydaný akreditovanou osobou podľa zákona č. 289/2008 Z. z., preto nie je možné aplikovať ustanovenia zákona č. 264/1999 Z. z. o postupe autorizovanej osoby pri rušení certifikátov vydaných autorizovanou, teda nie akreditovanou osobou.“. Zákon o technických požiadavkách spolu s vykonávacími predpismi tak upravuje etapu pred uvedením výrobku na trh.

Sťažovateľka ďalej namietala, že nemá postavenie autorizovanej osoby v zmysle zákona o technických požiadavkách na certifikáciu elektronických registračných pokladníc pred začatím ich používania. Samotný zákon o elektronických registračných pokladniciach „neustanovuje autorizáciu ako predpoklad na vykonávanie certifikácie elektronických registračných pokladníc, nepoužíva pojem autorizovaná osoba a oprávnením na vykonávanie certifikácie je samotná akreditácia certifikačného orgánu udelená akreditačným orgánom“.

Podľa názoru sťažovateľky z § 34 zákona o technických požiadavkách vyplýva subsidiárna pôsobnosť správneho poriadku len na konanie Úradu pre normalizáciu, metrológiu a skúšobníctvo Slovenskej republiky a Slovenskej národnej akreditačnej služby v konaní o akreditácii, ktoré majú charakter orgánu, ktorý je oprávnený rozhodovať o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických a právnických osôb. Iné právnické osoby sa v uvedenom ustanovení zákona nespomínajú.

Sťažovateľka ďalej namietala, že nesprávne je aj konštatovanie najvyššieho súdu o potrebe zachovania dvojinštančnosti postupu v zmysle zákona o akreditácii na činnosť sťažovateľky ako autorizovanej, resp. akreditovanej osoby. Táto potreba sa podľa sťažovateľky vzťahuje len na činnosť akreditačného orgánu. Súčasne sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že právna úprava obsiahnutá v zákone o elektronických registračných pokladniciach neustanovovala podmienky a postup akreditovanej osoby pri rušení certifikátov vydaných podľa tohto zákona. Na uvedený postup však nie je možné aplikovať ani zákon o technických požiadavkách, pretože nejde o certifikát, ktorý by preukazoval posúdenie zhody výrobku pred jeho uvedením na trh. Preto je nesprávny postup najvyššieho súdu, pokiaľ absenciu právnej úpravy na režim zrušenia certifikátov vydaných sťažovateľkou vyplnil aplikáciou nesprávneho právneho predpisu, ktorý aj nesprávne vyložil. Ak by najvyšší súd umožnil sťažovateľke vyjadriť sa k veci, mohol vydaniu arbitrárneho rozhodnutia predísť.

Uvedenie dôvodov v rozsudku najvyššieho súdu, ktoré sa týkali činnosti sťažovateľky a jej rozhodnutí o zrušení certifikátov, považuje sťažovateľka za zrejmé porušenie základného práva na prístup k súdu a na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy. Súčasne právnym posúdením postavenia sťažovateľky ako správneho orgánu sa narúša právne postavenie sťažovateľky ako podnikateľského subjektu, čo bude mať dopad na celú jej ďalšiu činnosť, čím došlo k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy.

Označením rozhodnutí sťažovateľky o zrušení certifikátov v rozsudku najvyššieho súdu ako nulitných, nemajúcich oporu v zákone, najvyšší súd porušil aj základné právo sťažovateľky na dobrú povesť a dobré meno, keďže toto konštatovanie považuje sťažovateľka za difamačné.

Sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že bola účastníčkou konania vedeného krajským súdom o návrhu výrobcu tlačiarňí proti nečinnosti orgánu verejnej správy pod sp. zn. 11 S 33/2013, avšak nebola účastníčkou konania vedeného najvyšším súdom

o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej moci, teda najvyšší súd rozhodol bez jej prítomnosti a bez toho, aby sa mohla k prerokovávanej veci vyjadriť. Uvedeným postupom najvyššieho súdu jej bolo odňaté aj právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, pretože sa rozhodovalo o veci, ktorá nemala byť predmetom konania na najvyššom súde, pretože bola predmetom konania vedenom krajským súdom, ktorý mal posúdiť, či sa sťažovateľka dopúšťa nečinnosti ako orgán verejnej správy. Z dôvodu vydania rozsudku najvyššieho súdu však výrobca tlačiarňí zobral žalobu späť a krajský súd konanie zastavil. Zároveň je sťažovateľka toho názoru, že na rozhodovanie o zrušení certifikátov nie je možné aplikovať Správny poriadok, pretože daný právny režim je daný v rovine súkromnoprávnej, a preto na konanie o zrušenie certifikátov môže vyriešiť všeobecný súd v občianskoprávnom konaní.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo (sloboda) obchodnej spoločnosti EVPÚ a. s. upravené v čl. 46 ods. 1 na prístup k súdu, v čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivý súdny proces ako aj na prejednanie veci zákonným sudcom, právo na ochranu dobrého mena podľa článku 19 a vlastníckeho práva podľa článku 20 Ústavy SR v nadväznosti na čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na rovnosť podľa článku 12 Ústavy Slovenskej republiky a článku 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Rozsudkom zo dňa 21. 5. 2014 vydanom v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžz/3/213porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžz/3/2013 z 21. mája 2014 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti EVPÚ a.s. priznáva finančné zadostučinenie vo výške 3.000,- EUR, ktoré je jej Najvyšší súd SR povinný uhradiť do dvoch mesiacov do právoplatnosti tohto nálezu.

4. *Právnomu zástupcovi EVPÚ a. s. priznáva trovy právneho zastúpenia 337,68 Eur... ktoré je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Miroslava Kopčana do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (nálezu).“*

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril najvyšší súd podaním č. k. Kp 1/2014-6 doručeným ústavnému súdu 7. januára 2015, v ktorom okrem iného uviedol:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval v predmetnej veci ako súd prvého stupňa podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku o návrhu pred nezákonným zásahom, ktorý mal spočívať v tom, že orgán verejnej správy napriek vedomosti o nezákonnom zrušení certifikátov začal proti osobe navrhovateľa štvavú kampaň, v ktorej šíril nepravdivé informácie o zrušení certifikátov z dôvodu porušovania zákona, a ktorej účelom bolo zdevastovať jeho podnikateľskú činnosť v oblasti výroby elektronických registračných pokladníc.

Najvyšší súd Slovenskej republiky posudzoval v predmetnom konaní ako predbežnú otázku, či „rozhodnutia“ o zrušení certifikátov vydané Elektrotechnickým výskumným a projektovým ústavom (EVPÚ), a. s. na základe listu odporcu, v ktorom Kriminálny úrad Finančnej správy potvrdil neoprávnené zásahy, ktoré podľa jeho názoru spôsobil navrhovateľ ako výrobca fiškálnych tlačiarňi nepovolenou úpravou registračného programu elektronickej registračnej pokladnice, boli vydané v súlade so zákonom s prihliadnutím na skutočnosť, že boli vydané bez toho, aby navrhovateľ mal možnosť vyjadriť sa k zisteniam Kriminálneho úradu Finančnej správy a bez toho, aby EVPÚ, a. s. pred zrušením certifikátov skúmal porušenie podmienok vydania certifikátu. Dospel pritom k záveru, že tieto rozhodnutia nemajú oporu v zákone, ani nespĺňajú náležitosti rozhodnutia. Z toho potom vyvodil, že odporca svojím konaním - zverejnením informácie o nepravdivom zrušení certifikátov, porušil právo navrhovateľa na ochranu osobnosti aj jeho povesť a dobré meno ako fyzickej osoby tak podnikateľa a výrazne ovplyvnil jeho podnikateľskú činnosť. Konanie odporcu by však napĺňalo zákonné znaky nezákonného zásahu už aj tým, že pri šírení predmetných informácií konal nad rámec svojich zákonných kompetencií.

Ústavná sťažnosť smeruje proti dôvodom rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré nie sú obsahom výroku rozhodnutia, ktorý ako jediná časť súdneho rozhodnutia nadobúda právoplatnosť a po nadobudnutí právoplatnosti je záväzný pre zákonom stanovený okruh subjektov, medzi ktoré sťažovateľ nepatrí, pretože v danej veci nebol účastníkom konania a ani ním nemohol byť, lebo išlo o spor medzi orgánom verejnej správy a osobou, ktorá sa cítila ukrátená na svojich právach jeho nezákonným zásahom.

Vychádzajúc z uvedeného považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť sťažovateľa za nedôvodnú a navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky túto sťažnosť neprijal.»

Právny zástupca sťažovateľky vo svojom vyjadrení doručenom ústavnému súdu 4. júna 2015 okrem iného uviedol:

«Pokiaľ Najvyšší súd SR uvádza vo svojom vyjadrení, že posudzovanie otázky, či „rozhodnutia“ o zrušení certifikátov vydané EVPÚ a.s. boli vydané v súlade so zákonom, bolo predmetom skúmania Najvyššieho súdu SR ako predbežná otázka, potom je nevyhnutné uviesť, že podľa § 250v ods. 8 v nadväznosti na § 245 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (aplikovateľné pri nezákonných zásahoch na základe § 250v ods. 8) by v prípade NS SR tvrdenej aplikovateľnosti predpisov správneho práva na rozhodnutie EVPÚ a. s. bolo zrejmé, že na preskúmanie rozhodnutia by v takom prípade bol predpísaný osobitný postup, o ktorom navrhovateľ tvrdil, že ho využil - podanie príslušného riadneho opravného prostriedku a v prípade nečinnosti podanie žaloby podľa štvrtej hlavy piatej časti OSP, čo vo svojej sťažnosti uvádzame. V takom prípade by použitie ustanovenia § 245 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku muselo mať špeciálny charakter vo vzťahu k posudzovaniu predbežnej otázky podľa § 135 OSP a neumožňovalo by posúdenie predmetnej otázky Najvyšším súdom SR. K ustanoveniu § 135 Občianskeho súdneho poriadku upravujúcim posudzovanie predbežných otázok je však nevyhnutné uviesť, že ani v prípade jeho aplikovateľnosti jeho ústavne konformná aplikácia nemôže odoprieť Ústavou SR a medzinárodnými dohovormi garantované práva sťažovateľa na súdnu ochranu a ďalších práv, na ktorých porušení preto sťažovateľ aj naďalej trvá.

Najvyšší súd SR v iných prípadoch týkajúcich sa nezákonných zásahov judikoval, že cieľom ochrany podľa § 250v OSP je ukončenie nezákonného zásahu správneho orgánu, proti ktorému sa fyzická alebo právnická osoba nemôže brániť inými prostriedkami (NS SR - sp. zn. 3 Sžz/2/2011). Na tomto kompetenčnom základe súd konajúci v správnom súdnictve nesmie vo vzťahu k prostriedku súdnej nápravy zvoleného účastníkom zaujať žiadne iné stanovisko a hodnotenie ako iba to, či tento prostriedok bol účastníkom zvolený správne vzhľadom na ním sledovaný cieľ. Navyše ho za účelom zachovania postavenia nestranného súdneho orgánu (dominus litis) ani nesmie v konaní upozorňovať na nevhodnosť ním zvoleného prostriedku súdnej nápravy, poprípade namiesto účastníka sformulovať iné nároky rozdielne od požadovaného petitu návrhu (4S/./2/2013). Posudzovanie predbežnej otázky, ktorá by de facto mala byť samostatným súdnym konaním príslušného správneho súdu je preto v rozpore s uvedenými princípmi správneho súdnictva.

K vyjadreniu Najvyššieho súdu SR, že sťažnosť smerovala len voči dôvodom rozhodnutia, ktoré je záväzné pre zákonom stanovený okruh subjektov, medzi ktoré sťažovateľ nepatrí, si dovoľujeme naďalej trvať na dôvodoch našej sťažnosti uvedených v časti B., s ktorými sa Najvyšší súd SR nijako nevysporiadal. Autorita Najvyššieho súdu SR ako štátneho orgánu zodpovedného za zjednocovanie judikatúry nemôže o konkrétnych skutočnostiach a právach a povinnostiach konkrétnej osoby rozhodnúť bez spravodlivého súdneho procesu. Odôvodnenie rozhodnutia je zárukou ústavnosti a základným právnym rámcom spravodlivosti a zákonnosti súdneho konania. Je preto nevyhnutnou súčasťou zákonnosti a spravodlivosti aj výrokovej časti rozhodnutia, pretože túto výrokovú časť vysvetľuje a dotvára. Skutočnosť, že výrok rozhodnutia je založený na právnych dôvodoch, ktoré sa dotýkajú v relevantnej miere sťažovateľa potom nemôže pôsobiť nezávisle a s ohľadom na existenciu ďalších konaní, v ktorých sa o predmetných otázkach malo konať, nemôže byť ospravedlnením zásahu do práv sťažovateľa tvrdená nezáväznosť rozhodnutia pre iné subjekty ako tie, ktoré boli účastníkom konania. Uvedené je zdôraznené práve vyššie namietaným špeciálnym právnym režimom správneho súdnictva pri posudzovaní predmetu súdneho konania.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sústredil na posúdenie, či sťažnosť nebola podaná zjavne neoprávnenou osobou.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 12, čl. 20, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ústavy, práv podľa čl. 6 a čl. 14 dohovoru, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu, ako aj jemu predchádzajúcim postupom.

Najvyšší súd v uvedenom konaní napadnutým rozhodnutím rozhodoval vo veci návrhu výrobcu tlačiarňí (žalobcu), ktorým sa proti žalovanému (Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky) domáhal ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý mal spočívať v neoprávnenom informovaní akýchkoľvek podnikateľských subjektov o zrušení certifikátov (vydaných pre výrobcu tlačiarňí) na základe rozhodnutí sťažovateľky. Ako vyplýva z predložených listín a vyjadrení sťažovateľky a najvyššieho súdu účastníkmi konania, v danej veci boli výrobca tlačiarňí v postavení žalobcu a Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky v postavení žalovaného správneho orgánu. V rámci predmetného súdneho konania najvyšší súd posudzoval ako predbežnú otázku, či rozhodnutia sťažovateľky o zrušení certifikátov boli vydané v súlade so zákonom, pričom dospel k záveru, že ide o nulitné akty nemajúce oporu v zákone ani náležitosti rozhodnutí. Na základe uvedeného najvyšší súd vyvodil, že žalovaný svojím konaním porušil právo výrobcu tlačiarňí na ochranu osobnosti, jeho povest', dobré meno, ako aj vlastnícke právo, a preto zakázal žalovanému pokračovať v porušovaní jeho práv konaním založeným na písomnom, ústnom alebo telefonickom informovaní akýchkoľvek subjektov o zrušení certifikátov.

Ústavný súd konštatuje, že v predmetnej veci išlo o jednoinštančné konanie vedené podľa piatej hlavy piatej časti OSP, ktorého účelom je poskytnutie súdnej ochrany fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný.

Ustanovenie § 250v ods. 8 OSP síce umožňuje, aby sa na konanie o návrhu proti nezákonnému zásahu orgánu verejnej správy primerane aplikovali aj ustanovenia prvej a druhej hlavy piatej časti OSP, avšak iba za predpokladu, že určitá otázka nie je priamo upravená v piatej hlave piatej časti OSP. Do okruhu otázok priamo neupravených v §250v OSP nespadá otázka účastníkov tohto konania. Na účely predmetného konania zákonodarca jednoznačne vymedzil okruh účastníkov (navrhovateľ, ktorý tvrdí, že bol ukrátený na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, a odporca, ktorý tento nezákonný zásah proti navrhovateľovi vykonal), a preto je aj vzhľadom na povahu veci účastníctvo iných osôb vylúčené.

S ohľadom na uvedené možno konštatovať, že sťažovateľka nemala v predmetnom súdnom konaní procesné postavenie účastníka konania (ani ho nemohla mať), teda nemohla uplatňovať svoje procesné práva a plniť procesné povinnosti. Z toho dôvodu nemohlo v danom konaní dochádzať k porušovaniu jej základných práv alebo slobôd.

Keďže sťažnosť ústavnému súdu podala sťažovateľka, ktorá nie je aktívne vecne legitimovaná na jej podanie, ústavný súd dospel k záveru, že ide o sťažnosť podanú neoprávnenou osobou, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2015